

**660501 คนที่ไม่รู้จักกายคือคนพิการ รายการปรับทุกข์ปลูก
ธรรม #20 ราชธานีอโศก**

<https://www.boonniyom.net/53267.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/1M38a4o6l5SMSJjLokYSbcZPWJsLzh2D/edit?usp=sharing&ouid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true>

ดาวนโหลดเสียงที่

https://drive.google.com/file/d/1kebiyJcnl2DbGqknXHBZGk90oGVSDvQq/view?usp=share_link

ดูวิดีโอได้ที่ <https://youtu.be/byeJBQ6DzH8>

และ <https://fb.watch/kftufyGy3I/>

พอครุว่า...วันนี้วันจันทร์ที่ 1 พฤษภาคม 2566 ที่บวรราชธานี
อโศก ขึ้น 12 ค่ำเดือน 6 ปีเถาะ พระจันทร์เป็นข้างขึ้น เกือบจะถึงวัน
ขึ้น 15 ค่ำ เดือน 6 แล้วนะ วันเวลาก็ผ่านไปผ่านไปแต่ละวัน

*_Fc ลงตุ้ ..ที่จ.ตรัง พวกเราไปมอบหนังสือปัญญา 8 ให้ลงตุ้
ท่านรับแล้วถามว่า ทำอย่างไรให้นอนหลับ ช่วงนี้นอนไม่ค่อย
หลับเลยครับ*

*_กล้าเป็น...ผมว่านะ ที่ลงตุ้นอนไม่หลับ คงมีความกังวลเรื่อง
ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์*

ยิ่งพรรคล้มเจ้ามาแรงด้วย แกแบกภาระประเทศไว้นักมาก
จริงๆลงคงไม่อยากกลับมาทำการเมืองเท่าไรนักหรอก แต่สำนึก
ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ที่จะต้องปกป้องแผ่นดินไทย

เพราะเวลาหาเสียงลงจะพูดเรื่อง ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ย้ำอยู่ทุก
ครั้ง ครับ

แนวคิดแก้ปัญหาให้คนไปรวยไม่ช่วยแก้ปัญหาจริง

พอครว้า... คือคนเรายังดี ยังมีคนรับผิดชอบเอาภาระสังคม
ประเทศชาติ ว่าอย่างนี้แหละ ถ้าไม่มีคนรับผิดชอบเอาภาระสังคม
ประเทศชาติ ยิ่งมีพวกที่จะล้มเจ้า พวกที่จะแย่งอำนาจ พวกที่จะนึก
ให้ตัวเองเป็นใหญ่ มีหัวก้าวหน้า จะก้าวไกลหรือก้าวไกลก็แล้วแต่ ก็
ว่ากันไป

ที่จริงก็เป็นจิตเจตนาดีกันของทุกคน เจตนาจะให้เป็นอย่างที่
เราคิดว่าดี เช่น เจตนาของคนส่วนใหญ่ เขาคิดพยายามแก้ปัญหา
พยายามพัฒนาเศรษฐกิจอย่างที่เป็น ในความคิดที่จะพัฒนา
เศรษฐกิจก็คือจะต้องทำให้คนนี้รวย ทำให้คนมีเงินมีทองกันทุกคน
หรือให้ทุกคนมีเงินมีทองกันมากๆแล้วจะอยู่เย็นเป็นสุข นี่ก็
เป็นความเห็นความผิดของคนทั่วโลก เป็นความเห็นทางโลกีย์ง่ายๆ
เผินๆไม่ลึกซึ้งเลย

แต่อาตมามองว่าการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ ไม่ใช่ไปแก้ปัญหา
แบบอย่างนั้น อาตมาก็ดี ในหลวงรัชกาลที่ 9 ก็ดี ก็มองการแก้ปัญหา
เศรษฐกิจแนวเดียวกันกับพระพุทธเจ้า คือจะแก้ปัญหาเศรษฐกิจให้
อยู่เย็นเป็นสุข อยู่ได้ดีแล้ว ต้องมาทำให้คนเข้าใจความจน แล้วก็มา
ทำตนให้เป็นคนจน ทำความเข้าใจให้ได้ว่า ความอยู่ดีกินดีหรือความ
อยู่เย็นเป็นสุข ความประเสริฐแท้ๆ ไม่ใช่ให้คนไปแย่งกันร่ำรวยหรือ
จะต้องอยากรวย

อันนั้นมันเป็นความโลภ เป็นกิเลสธรรมดาๆ โลภเห็นเงินเป็นใหญ่ เห็นตัวเงินตัวทองเห็นตัวทรัพย์สินศฤงคาร เป็นเรื่องที่จะยังชีวิต หรือจะทำให้ชีวิตอยู่เย็นเป็นสุข หรือทำให้ชีวิตเป็นใหญ่เจริญรุ่งเรือง เขารู้สึกและเข้าใจอย่างนั้น concept หรือความคิดองค์รวมเขาไม่ได้มันเป็นอย่างนั้น

ซึ่งมันไม่ถูกต้องทั้งตัวเองทั้งความที่เขาคิดอย่างนั้น มันต้องคิดให้เป็นผู้ที่ถ่วงไว้ เพราะธรรมชาติคนมีกิเลสจะต้องไปแข่งกันรวย แย่งกันรวย แต่มันแย่งกันไปได้ก็คน คนจะไปรวย มันก็จะทำให้คนจนหนักเข้าไปเรื่อยๆ

เพราะฉะนั้นเราก็จะต้องช่วยถ่วงดุล โดยเรามาเป็นเพื่อนคนจน แล้วก็พาคนจนช่วยกันสร้างสรรค์ อยู่เย็นเป็นสุข รู้จักพอ รู้จักกินรู้จักอยู่ อันนี้แหละเป็นประเด็น อย่าไปหลงโลกว่า กินจะต้องกินแบบนี้ ถึงจะเท่ ถึงจะวาเจริญ ถึงจะว่าอร่อย ถึงจะว่าเป็นคนชั้นสูงอะไรอย่างนี้ ซึ่งมันไม่ใช่

กินก็คือกินอาหารที่มันเป็นสาระ ได้ธาตุอาหารที่ดีมีสาระ มีคุณค่าที่ดี แม้มันจะไม่หรูหรา ไม่เอร็ดอร่อยไม่อะไรก็แล้วแต่ มีปัญญาเข้าไปถึงเนื้อหาแก่นสารของอันนั้นแท้ๆว่ากินคืออะไร อย่างที่พระพุทธเจ้าสอนภิกษุทั้งหลายไม่ได้กินเพื่อเล่นหัว เพื่อมอมเมา เพื่อบำรุงบำเรอ เพื่อความเอร็ดอร่อย ไม่ใช่ กินเพื่อให้ชั้นที่ตั้งอยู่ได้ ให้ได้ธาตุที่ชั้นต้องการ ชั้น 5 ของเรา สังขารชั้นของเราต้องการยิ่งสมัยนี้ทางวิทยาศาสตร์ ทางแพทย์ทางโภชนาการรู้ดีเรื่องการกินอาหารอย่างไร อย่างนี้ต่างหาก

เพราะฉะนั้นคนที่ไม่ศึกษาธรรมะ ไม่ชัดเจนในสาระอันแท้จริงนี้แหละ ไม่เข้าใจจุดเป้าหมายสำคัญเนื้อแท้ของสิ่งนั้น สิ่งนั้น เป็น

เป้าเป็น Goal เป็น Interest Point ไม่เข้าใจจุดสำคัญพวกนี้ มันผิด เป้าหมด

โลกหรือกิเลสมันจะหลอกให้ออกนอกเป้าอยู่เรื่อย ออกนอก เนื้อหาแท้อยู่เรื่อย แล้วคนจะโง่ไปตามผีหลอก ตามกิเลส ตามสังคม เป็นสังคมที่เป็นสังคมผี สังคมคนคือสังคมผีหลอก มันหลอกกัน เพราะฉะนั้นคนที่จะมีปัญญา รู้จักเนื้อแท้ รู้จักกันความจริง แล้วดึงคน ให้เข้ามาหาแก่นแล้วอย่าให้ไปถูกหลอก ถูกจับไปเป็นบริวารผี มา เป็นผู้มีปัญญา เป็นอารยบุคคล จึงไม่ง่ายเลย ยากแสนยาก

คนไม่รู้จักกายคือคนพิการ

_ทอง เอ็นจีโอ tong ngo • มีบางคน..ค่าที่ลืมหาค่าโลกและ เติบใหญ่ขึ้นมา ก็เห็น "ทุกสิ่ง-ทุกอย่าง" ในความเป็นบ้านเมืองตัวเอง จนชินเหมือนปลา จะเห็นคุณค่านั้น ต่อเมื่อแล้ง-น้ำแห้งเกล็ด เหมือนนก จะเห็นคุณค่าท้องฟ้า ต่อเมื่ออยู่ในกรงขัง!

เราทุกคน แต่ละก้าวชีวิต มีทั้ง "ผิดบ้าง-ถูกบ้าง" เป็นธรรมดา เพราะนั่น คือ ที่มาของคำว่า

"ประสบการณ์" ฉะนั้น แต่ละคน.....

จงใช้ "ประสบการณ์" ทบทวนตัวเอง บ่อยๆ จะได้ชื่อว่าเป็นคน "ไม่เสียชาติเกิด"!

พอครว้า... มันจะรู้ว่าเราเป็นคนไม่เสียชาติเกิดนั้นไม่ใช่เรื่อง ธรรมดานะ คนที่เกิดมาไม่เสียชาติเกิด

คนที่เกิดมาเสียชาติเกิดก็คือ คนที่เกิดมาไม่ได้แก้ไขจิต วิญญาณตนเองให้กิเลสลด นี่เป็นคนเสียชาติเกิด

ใครก็ดีที่เกิดมาแล้วไม่รู้จักกิเลส อ่าน จิต เจตสิก รูป นิพพาน ของตนเองไม่ออก แยกจิตเจตสิก แยกกายแยกจิตไม่ได้ อ่านจิต

เจตสิกไม่ได้ เพราะฉะนั้นแยกกิเลสที่มันแฝงในจิตและเราไม่ได้และ
ทำให้กิเลสมันออกไปจากจิตไม่ได้ นั่นแหละคือคนเสียชาติเกิด มี
เยอะไหมเยอะ

โลกเทวนิยมมีหมดเลย เกิดมาเสียชาติเกิดทั้งนั้น แล้วไม่
เสียชาติเกิดเปล่า ช่วยด้วย เกิดมาแล้วช่วย เสียชาติเกิด เพราะเกิด
มาแล้วถูกครอบงำด้วยกิเลส จะฆ่าแกงจะต้องเอาชนะ จะต้องเลิศ
ด้วยทางรสนิยม รูปสกลิ่นเสียงสัมผัส หรรษาฟูฟ่าเต็มสังคม กิเลส
ทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นคิดดูสิ คนเกิดมาเสียชาติเกิดนี้มีจำนวนตั้งเท่าไร
คนที่เกิดมาไม่เสียชาติเกิดมีเท่าไร อย่างในประเทศไทยก็มีชาว
อโศกอยู่จำนวนหนึ่ง

พวกที่เขานึกว่าเขาไม่เสียชาติเกิดเหมือนกัน เขาก็นึกว่าตัวเอง
เป็นอรหันต์ด้วยซ้ำ คือพวกไปนั่งหลับตา นึกว่าตัวเองบรรลุธรรมเป็น
พระอรหันต์กัน นี่ก็ยิ่งน่าสงสารใหญ่เลย แล้วก็ไม่ว่าจะพูดอย่างไรกับ
เขานะคนพวกนี้ พวกที่นึกว่าหลับตาคือการดับกิเลส คือการทำให้
อวิชชาไม่รู้จัก ยิ่งไม่รู้จักกิเลสใหญ่เลย หลับตาเข้าไปนั่งสะกดจิตไม่
มีวันได้รู้กิเลส พวกนี้โมฆบุรุษ 100% เลย

เพราะฉะนั้นในการศึกษาของพระพุทธเจ้า และปฏิบัติธรรมของ
พระพุทธเจ้าที่ไม่บรรลุธรรม มีอยู่ 2 พวกใหญ่ๆ

พวกที่ 1 คือ พวกหลับตาปฏิบัติ พวกนี้แค่พูดว่าหลับตาปฏิบัติ
ตัดประเด็นไปได้เลย พวกนี้ใหญ่มาก มีพวกไม่ใช่น้อย แล้วก็หลับตา
แล้วพากันมึดบอดไป เสียชาติเกิดแล้วก็ช่วย งมงาย เพราะมันยังมี
ยิ่งบอด ยิ่งไม่รู้เรื่อง จมหายไปในภพ ในภวังค์ ไปนานเหมือนอาพาธ
ดาบส อุทกดาบส ตายไปแล้วจะได้กลับมาได้ร่างคนกลับมาเกิดอีก

นานมาก จนพระพุทธเจ้าอุทานว่า จิบหายแล้วหนอ อาฬารดาบส อุทกดาบส เอ๋ย

คนไม่ค่อยจะเข้าใจหรอกตรงนี้ ที่พระพุทธเจ้าท่านอุทานว่า ตายๆ ไปนั่งหลับตาปฏิบัติ แล้วก็สะกดจิตเอา สะกดจิตเอา จนกระทั่งได้เอารูปฌาน 7 8 คือทำตัวเองให้จิบหายอย่างที่ พระพุทธเจ้าท่านอุทาน มันเสียเวลาไปนานเป็นกัปๆเลย ไม่รู้จักล้านปี จม อยู่ในรอกหมกไหมที่ตัวเองไม่รู้เรื่อง แล้วก็ไม่ว่าตัวเองจมนรก อย่างไร เพราะว่าจิตไม่ได้ตั้งอยู่กับฐาน ตาหูจมูกลิ้นกาย เป็น สัมภเวสี มันไม่มีใครจะบอกใครได้หรอกว่า เอ็งจะลงนรก เพราะ เหมือนกับคนนอนฝัน นั้นแหละเหมือนคนตายแล้วก็จิตไปอยู่ใน ภวังค์ มันก็มีเรื่องมีราว แม้มันจะเจียบได้มันก็ต้องฟื้นขึ้นมา รู้ เพราะ คนเราธาตุรู้มันรู้มากกว่าไปดับ ไม่จบกิจ แล้วหมดฤทธิ์มันก็ตื่นขึ้นมา รับเรื่องอะไรต่ออะไร

แล้วจิตตัวเองอยู่ในสัมภเวสีมันก็มีแต่ดิ้นรน ดิ้นรนไปตามโลกีย์ ที่ตัวเองถูกครอบงำ เป็นกิเลสทั้งนั้นเลย ไฉนหยุดก็กิเลสชนิดหนึ่ง การดับจิตมันเป็นการดับสัญญา อสังขยีสัตว์ ก็มีพลังที่จะสะกดไว้ได้ อย่างหนึ่ง

แล้วหมดความสะกดมันก็จะตื่นเป็นโลกีย์ แล้วอยู่ในโลกีย์ที่ไม่มี โลกีย์ แล้วก็ไปหลงสร้างว่ามันเป็นโลกีย์ เป็นอุปาทานอยู่ในรอก หมกไหม

อาตมาพูดเป็นภาษาอธิบายให้ฟังประมาณนี้ ซึ่งน่าสงสารมาก พวกที่นิ่งหลับตา อันนั้นก็แล้วไปเถอะ นิ่งหลับตา อธิบายไปไม่ไหว กับเขา

ส่วนพวกที่ยิ่งใหญ่พวกที่ 2 คือพวกที่เก่ง เก่งทางเปรียญ เก่ง ทางปริยัติ เก่งทางพระอภิธรรม เก่งทางเรียนบัญญัติ พยัญชนะ

ภาษากับตรรกะ ความคิดฟุ้งซ่าน ความรู้ พวกนี้มีแต่ภาษาเป็นตรรกะ เป็นเหตุเป็นผล มีเหตุมีผล มีผลต่อเหตุ จ้อยๆเลยนะ มีเหตุมีผลมี ผลมีเหตุจ้อยๆ

แล้วในความคิดของคนเหล่านี้ต่างไม่เข้าสัมมาทิฐิ เขามีเหตุมี ผลนี้กว่าเขาฉลาดแล้วนะ แล้วพวกนี้ไม่รู้จุดสำคัญคือ กาย

มีเหตุมีผลก็เป็นเหตุผลของบัญญัติภาษา เหตุผลของความคิด แต่ไม่รู้จักคำว่า กาย

คนที่ไม่รู้จักคำว่ากายคือไม่เข้าถึงความเป็นจริงของชีวิต คุณจะ จับเหตุผล เพื่อฝันเพื่อพก กับเรื่องหลักเกณฑ์วิธีการอะไรพวกนี้ ไม่ เข้ามาสู่ชีวิตจริง

ชีวิตจริงต้องมีกายคือมีความรู้สึก กับผัสสะ ตาหูจมูกลิ้น ภายนอกเรียกว่า กายกับจิต ที่มี 5 คู่ มีกายแล้วคุณก็ยังอวิชชาอยู่ คุณก็จะมี กาม

คุณต้องมาเรียนรู้ กาม ตั้งแต่กามหยาบ ตั้งแต่อบายมุข พัน อบายมุขก็ยังมีกิเลส กาม การปรุงแต่งด้วยรูปนาม ด้วย รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส(โผฏฐัพพะ) สภาพคู่ของมัน กับ ตากับรูป หูกับเสียง จมูกกับกลิ่น ลิ้นกับรส กาย ใจ

5 กิเลสนี้ ต้องเรียนรู้และมันเป็นของ หยาบคือเปลือก คุณจะ เข้าไปถึงเนื้อ คุณต้องปล่อยหรือปอกเปลือกออกก่อน แต่คนที่ เข้าใจผิดไปปอกเปลือกคือนึกว่าไปหาเนื้อ มันไม่ได้ มันเป็นความ คิดที่ยังไม่เข้าท่า มันต้องปอกเปลือกได้แล้ว หมดเปลือกก็คือกิเลส ภายนอกแล้วกิเลสที่เหลือ ก็เป็นกิเลสภายใน มันถึงจะเป็นความจริง

ไปคิดเอาไม่ปอกเปลือกแล้วก็ ... เปลือกมันไม่ใช่เปลือกมัน ผลไม้แต่มันเปลือกเหล็กมันแข็งมันหนา คุณจะเข้าไปหาข้างในคุณ

จะต้องเอาเปลือกแข็งเปลือกที่เหมือนกันอยู่ข้างนอกออกให้ได้ก่อน แล้วคุณถึงจะได้เข้าไปถึงสภาพกิเลสชั้นต่อไปนี้ได้

ถ้าไปคิดเอาง่ายๆว่า ฉันทำภายในเลย ไม่ต้องไปทำข้างนอก มันไม่ได้

เพราะฉะนั้นคนที่เข้าใจกายคือ มีภายนอกกับภายใน เข้าไปตามลำดับเลย ภายในภายใน ภายในภายใน ภายในภายใน มันมีตั้งหลายชั้น คำว่า กาย จึงมีภายนอกอยู่ด้วยเสมอ สมมุติว่ามันมี 5 ชั้นของกาย

ภายนอก มันเกี่ยวกับภายในคือจิตเพราะฉะนั้นกายนี้มีจิตกับภายนอก ล้างกิเลสที่ภายนอกได้ก็เอากายต่อมาเป็นภายใน กิเลสที่เกี่ยวข้องกับภายนอกเป็นชั้นนอกอีกคุณก็ต้องล้างกิเลสชั้นนอกก่อน ชั้นนี้ได้แล้วก็เหลือภายใน คุณก็ต้องล้างภายใน จนกว่าจะหมดที่มันไม่มีภายนอกแท้ๆได้ เรียกว่า โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อย่างน้อย 3 ชั้นจึงจะไม่มีภายนอก เหลือภายในเป็น รูป เป็นภวัตถหา เป็นรูปัตถหา อรูปัตถหา ถึงจะเหลือภายในทั้งหมด ข้างนอกแล้วเป็น อนาคามี คุณก็ถึงจะล้างกิเลสนี้ไปอีก เหลือข้างในเป็นอรูป แล้วก็ถึงอรูปจนหมด

พวกที่เข้าใจว่ากายคือ มีแต่เป็นภายนอกสรีระนั้นเป็นมิจจาทิฎฐิพูดกันไม่รู้เรื่องแล้วและมีเยอะอย่างเช่น คนไทยคำว่ากาย หมายถึง เปลือกผิวหรือข้างนอกเท่านั้น เป็นภาษาไทยนะไม่เกี่ยวกับจิตเลย เป็นศาสนาพุทธและใช้คำว่า กาย แต่กายของเขาทำให้เข้าใจผิดว่ามันเหลือแต่เพียงภายนอกไม่มีจิตและรวมด้วยเลย จึงมิจจาทิฎฐิ โมฆบุรุษไป กว่าที่จะพูดกันรู้เรื่องนี้ยากมาก

ต่อให้เรียนเปรียญ 9 ต่อให้เรียน ดร.ทางศาสนาได้ ไม่มีทางแม้จะเรียนดร. ทางศาสนาพุทธมาในเมืองไทย ก็ไม่ใช่จะเข้าใจคำว่า กายได้ง่ายๆ ยิ่งใหญ่มากเลยคำว่ากาย

เพราะฉะนั้นจึงเป็นเรื่องที่ถ้าคุณเข้าใจกายที่เป็นสังโยชนข้อที่ 1 ที่ต้องศึกษากันให้ได้ก่อน

ถ้าคุณเข้าใจคำว่า กายสัมมาทิฐิไม่ได้เลย ปิดประตูไปเลย ศาสนาพุทธ แม้คุณเข้าใจกายถูกต้องแล้ว คุณจะไปนิพพานจริงๆ คุณก็ต้องมาเรียนแยกกายแยกจิต ให้ลึกซึ้งเข้าไปถึงเวทนา เพราะฉะนั้นผู้ที่จะไปนิพพานจริงๆคือ ผู้ที่จะมาบวชเป็นภิกษุ พระพุทธเจ้าจึงมีหลักวินัยไว้เลยว่า ให้สอนสังขาริหาริก สอนผู้มาบวช มาบวชนี้จะต้องไปนิพพานทุกคน

ให้รู้จักการแยกกาย แยกจิต จากกรรมฐานทั้ง 5 คือ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ให้รู้ว่ากายกับจิตมันต่างกัน กายขาดจิตไม่ได้ ทำจิตให้ไม่มีกายได้นี่คือจิตจะเป็นพีชะหรือเป็นจิตนิยาม นี่แหละคือจุดสำคัญที่จะเป็นอรหันต์ จะเป็นอาริยะได้ ตรงนี้แหละแยกกายแยกจิตอันนี้ ธรรมนิยาม 5 ต้องเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจแล้วคุณจะมาพิจารณา โพธิปักขิยธรรม แยกกาย พิจารณาภายในกาย ให้เห็นเวทนาในเวทนา ให้เห็นจิตในจิต ธรรมในธรรม ชี้หมาเนาะครับ ไม่มีทางเป็นไปได้เลย

ท่องพญัญชนะ มีแต่เหตุผลไปตามตรรกะ ไม่มีเข้าถึงเนื้อ แยกกายแยกจิตได้ แล้วแยกกายจริงๆไม่ใช่เกี่ยวกับวัตถุข้างนอก แต่เกี่ยวกับจิตที่ยังสัมพันธ์กับกายกับโลกภายนอก ไปหลับตาไม่มีสัมผัสภายนอกจึงปิดไปเลย ตัดทิ้งได้เลยโมฆะไปเลย พวกหลับตาปฏิบัติไม่ต้องพูดเลย

เพราะฉะนั้นลืมตาแล้วต้องรู้จักสัมผัสต้องรับรู้ด้วย มันมีนอกกะแล้วกิเลสภายนอกนี้ต้องรู้ก่อน เอาออกให้ได้ก่อน ถ้าไม่ได้ก่อนแล้วอย่าไปเริ่มต้นบันไดขั้น 2 ขั้น 3 ขั้น4 ขั้นแรกยังไม่ได้เลยก็ผิดแล้ว

อาตมาทำงานมา 50 ปี ยิ่งสงสารพวกนั่งหลับตา แล้วก็สงสารตรงที่ว่าไปถูกทางเถรสมาคมครอบงำ ว่าอย่ามาฟังโพธิ์รักษนะ เป็นพวกกบฏศาสนา พวกที่นอกกริต พวกทำลายศาสนา เป็นพวกเทวทัตเขาลงโทษอาตมาสารพัด ก็เลยพากันไปสู้รบกัน

เพราะฉะนั้นยังไม่เข้าใจถึงสภาวะกายต้องมีภาวะ 2 เสมอ ความเป็นกาย ถึงจะสามารถปฏิบัติทำใจในใจหรือมนสิการ(นาม) มนสิการโติดิ(กิริยา) **จะทำให้ใจในใจได้สำเร็จ ต้องสมาธิปฏิฐานในคำว่ากายเสียก่อน**

ส่วนใหญ่ก็ยังยาก ยังมีฉันทิปฏิฐานกัน ยังทำความเข้าใจยังไม่ได้ ยังมีความเข้าใจผิด เข้าใจว่ากายคือภาวะหนึ่ง แล้วเป็นทางภายนอก แล้วเป็นวัตถุ ไม่เกี่ยวกับจิต นี่คือกาย เข้าใจอย่างนี้ เข้าใจว่ากายคือสรีระ คือร่างกายนอกส่วนเดียวไม่มีความเป็นจิตเจตสิกร่วมอยู่เลย

เพราะฉะนั้นในความรู้ความฉลาดสุดๆของผู้ที่มีความเชื่อมั่นอยู่แค่นี้ แค่กาย คือสรีระส่วนเดียวภายนอกเท่านั้น เป็นความคิดที่ผิด เป็นความรู้เป็นปฏิฐานที่พิการ พิจารณาตลอดเลย ไม่ใช่วิปัสสนาเท่านั้น พิจารณาเลย ไปตลอดกาลตลอดชีวิตเลย ถ้าเข้าใจว่ากายคือเพียงภายนอกเท่านั้นแล้วหนึ่งเดียว เป็นเปลือกเท่านั้นเอง เป็นวัตถุไม่มีจิตร่วม

ที่อาตมาบอกเงื่อนไขไป 2 3 4 เงื่อนไขเท่านั้น เข้าใจผิดแค่นี้ คนนี้ กายคำแรกมีฉันทิปฏิฐานอย่างนี้แล้ว ตลอดชีวิตของคนนี้ เป็นโมฆะ ปฏิบัติธรรมพระพุทธเจ้าไม่มีมรรคผลตลอดตาย แล้วยังไปเข้าใจผิดที่ถูกหลอกกว่าเป็นอรหันต์เก้ หลับตาอีก ก็ยิ่งช่วยไปตลอด

คนเราทุกคนไม่ว่าชาติไหน ศาสนาไหน มีกายกันทุกคน ภาษากายในศาสนาพุทธ แม้ศาสนาคริสต์ อิสลาม ก็มีกายทั้งนั้น และต้องมาเรียนรู้ความจริงอันนี้ คุณจะใช้ภาษาอะไรก็แล้ว ให้คุณเข้าใจ

สัจจะสาระคือความเป็นกายคือภาวะ 2 เรียกว่า เทว ภาวะ 2 คือกาย
มันแยกกันไม่ออกนะ

พระอรหันต์สามารถทำจิตของตัวเองไม่ให้มีกายได้ จิตที่ทำให้
ไม่มีกายอย่างเก่งก็คือเป็น พืชนิยาม เก่งไปกว่านั้นให้เป็นอุตุนิยาม
เลย ในขณะที่มันมีจิตนี้ให้มันปรุงแต่ง อย่าให้มันมีความรู้สึก กายนั้น
คือ มีความรู้สึกอยู่ด้วย ถ้าไม่มีความรู้สึกเลย อย่างไกลเป็นอุตุนั้น
คือทิ้งไปเป็นวัตถุ ต้องให้มีความรู้สึก ขนาด พืชจะเป็นชีวะ แต่ไม่มีย
ความรู้สึกเหมือนผมชนเล็บฟันหนังที่ยาวออกไปไม่มีความรู้สึก ออก
ไปพ้นประสาทแล้ว ไม่บอกผมชนเล็บฟันส่วนที่มันไม่อยู่กับประสาท
ทางจากประสาท

หรือแม้แต่ผิวหนังที่มันร้อนออกมาภายนอกไม่ติดกับประสาท
แล้ว เป็นชีไคล เป็นต้น คุณขัดออกก็ไม่เจ็บอะไร

นี่ มันถึงจะหมดความรู้สึกหรือเวทนา ผู้ใดไม่เข้าใจอาการของ
เวทนา เรียนรู้ธรรมะไม่บรรลุธรรม เพราะฉะนั้นกรรมฐานใหญ่ของ
ศาสนาพุทธคือ เวทนา เรียนรู้เวทนาจึงจะไปนิพพานเป็นอรหันต์ได้
ไม่มีเวทนาเป็นฐานที่ตั้ง เป็นฐานปฏิบัติเรียกว่ากรรมฐาน คนนั้นไม่มี
ทางปฏิบัติรู้เรื่อง

ความรู้ความฉลาดของผู้ที่เข้าใจผิดไปแล้วตั้งแต่ต้น คือเข้าใจ
กายที่เป็น 2 เป็น 1 เท่านั้น ไม่ว่าจะเป็น 1 มีแต่เพียงภายนอกหรือ 1
ที่มีแต่ในภายใน โมหะทั้งคู่เลย

เพราะฉะนั้นความรู้ความฉลาดของใครก็ตามที่ฟิการไปอย่างนี้
คือไม่มีคู่ มีเพียงภายนอกอย่างเดียวหรือภายในอย่างเดียว ไม่มีทั้ง
ภายนอกภายใน นี่คือการเข้าใจฟิการ กายมันฟิการ เข้าใจอย่างนี้
มันฟิการ ผู้นั้นก็หมด ไม่มีวันที่จะทำความจริงให้ถูกต้องความจริงได้
ตลอดกาลตลอดชีวิต ตายไปชาติๆหนึ่งก็หมดชาติ

เทวนิยมไม่ต้องพูดเลย ปิดประตูนิพพานเลย ไม่มีทางที่จะปฏิบัติจนเป็นพระอรหันต์ ไม่มีทางที่จะดับทุกข์ดับสุข ไม่มีทางที่จะทำให้ชีวิตหมดอึดตา ตายแล้วก็เลิก เป็นดินน้ำไฟลม แม้นอยู่มีชีวิต คุณก็อยู่เหนือโลก โดยไม่ทำความชั่วและอยู่อย่างไม่ทุกข์ไม่สุข อยู่อย่างเป็นประโยชน์ให้แก่โลก ถึงแม้คุณจะเป็นชั่วยาก็เป็นชั่วยที่เป็น คุณค่าเป็นประโยชน์ต่อโลก อรหันต์ขึ้นไปจะเป็นอย่างนั้นจนเป็นโพธิสัตว์ไปจนถึงขั้นเป็นพระพุทธเจ้า ไม่มีวันทำได้

ความเป็นกายนี้ อาตมาขยายความก็คือ ความเป็นทเวะ ทเวะ 2 คือภาวะ 2 แท้ๆ ที่คนทุกคนต้องอาศัย อาศัยทเวะ อาศัยกาย อาศัยภาวะ 2 ไปกับชีวิต ใช้กับชีวิต

เพราะฉะนั้นคุณอาศัย สิ่งที่คุณอาศัยจะต้องไม่พิการ กายไปยึด แต่เพียงภายนอกหรือภายในก็เป็นความพิการ คุณก็อาศัยความพิการของชีวิตไป เป็นคนพิการ

ชีวิตที่ไม่มีกายคือคนที่ไม่เต็ม ไม่ครบ ไม่ครบความเป็นคน คือคนพิการ คนไม่เต็มเต็ม ก็มีชีวิตไม่เต็มเต็มไปตลอดชีวิต เพราะฉะนั้นพวกที่หลับตาปฏิบัติก็ดี พวกเทวนิยมก็ดี คือคนพิการทั้งนั้น เป็นชีวิตไม่เต็มเต็ม ไม่ใช่ไปด่าเขา ไม่ใช่ไปชม ไม่ใช่ไปดูถูกเขานะ ตามลัทธิที่เขาเป็นอย่างนั้นจริงๆ พูดตามหลักวิชาการ ไม่ได้ไปด่าไปว่าเขา

เพราะฉะนั้นคนที่พิการตลอดกาลแบบนี้ ไม่ว่าจะเป็นคนชาติใดศาสนาไหนก็ตาม ก็ต้องมีกาย อันเป็นสภาวะที่ต้องมี 2 แต่เมื่อไปเข้าใจว่าเป็นสภาวะ 1 คนมีสภาวะเพียง 1 ไม่ว่าชาติไหนศาสนาไหนไม่ละเว้นเลย คนนั้นก็พิการไปอีกตลอดชาติ เกิดอีกก็ชาติๆ ก็เป็นคนพิการ คนไม่เต็มคน

ฟังดีๆนะ เกิดมาเป็นคน การจะเป็นคนเต็มคนไม่ใช่ง่ายๆ ไม่ใช่เรื่องเล่นๆนะที่อาตมาพูดนี้ มันต้องมีกายที่มีความเป็น 2 ยืนยันความจริงด้วยกันหมดทุกคน แต่มันหมดไม่ได้หรอก ไม่ง่ายหรอกที่คนจะรู้ได้

จะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงชนิดที่เป็นปัญญา 8 พอรู้แล้วคุณจะต้องศึกษาจนกระทั่ง อ้อ.. ต้องรู้เป็นความรู้อีกชนิดหนึ่งคือเรียกว่าปัญญา 8 พระพุทธเจ้าตรัสรู้ถึง 8 ชั้น 8 อย่าง จึงจะรู้จริง รู้จบ ถ้าคุณไม่รู้ปัญญา 8 อย่างบริบูรณ์สมบูรณ์ คุณไม่รู้แจ้งรู้จริงรู้จบ คือไม่จบกิจไม่เป็นอรหันต์ ไม่สำเร็จสูงสุด ครบความเป็นกายเป็นจิต

และที่สุดจะแยกกายแยกจิตได้ถึงที่สุดสำหรับผู้รู้แท้ ที่สุดสำเร็จสมบูรณ์ จึงมีปัญญารู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า **อัตรานั้นคือภาวะ 2 ที่สังขารกันอยู่เท่านั้นด้วยอวิชชา** อัตราคือภาวะ 2 ที่มันปรุงแต่งกันด้วยอวิชชา

ผู้มีวิชาหรือมีปัญญาก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่ามีภาวะ 2 ของนามกับรูปปรุงแต่งกัน สังขารกันอยู่ เป็นวิญญูณมีนามรูป เมื่อเข้าไปปรุงแต่งกันสนิทก็เป็นอายตนะ แยกให้ชัดๆ มีผัสสะก็เป็นเวทนา ก็รู้เวทนา เวทนาจึงเป็นอาการของความรู้สึก ที่เต็มรูปของปฏิกขณ

เทวนิยมมีเวทนาเต็มรูปของปฏิกขณ คือยังอวิชชา หลงอยู่ในรูป รสกลิ่นเสียงสัมผัส หลงอยู่ใน ลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข สุขเต็มบ้องเลย เขาไม่ได้เรียน เขาไม่ได้คิดจะเลิก แต่เขาก็จะมีปฏิภาณรู้เหมือนกันว่ามันหยาบ มันน่าจะพอแล้ว ไม่เอา แต่เขาไม่รู้จักแท้จริงหรอก ลดได้ชั่วคราวเสร็จแล้วก็ไม่รู้เรื่อง ถูกครอบงำใหม่ก็วนเวียนใหม่ ไม่แล้ว ไม่มี นิจจัง(เที่ยงแท้) ฐวัง (ถาวร) สัสตัง(ยืนนาน) อวิปริณามธัมมัง(ไม่แปรเปลี่ยน) อสังหริัง(ไม่มีอะไรหักล้างได้) อสังกุปปัง(ไม่กลับกำเริบ) จบกิจเสร็จแล้วเสร็จเลยแต่เขาไม่เสร็จ วนเวียน

ได้หน้าลืมหลับ ได้หลังลืมหลับ อยู่อย่างนั้นแหละไม่เคยจบ วน เป็น โลกียะหรือเป็นโลกอยู่ตลอดเวลา

เพราะฉะนั้นผู้ที่รู้จักสังขาร รู้จักวิญญาน รู้จักนามรูปแล้ว สามารถแยกแยะ โดยมาเรียนรู้ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน ก็รู้ เหตุว่า มันอยู่ที่ตัณหาหรืออุปาทาน

ตัณหาคือกิเลสเคลื่อนที่ อุปาทานคือกิเลสจับอยู่กับที่

เพราะฉะนั้นจึงเป็นเรียนรู้ตัณหาได้ง่ายกว่าที่มัน หนึ่งไปหลับตา สะกดจิตมันยิ่งรู้ยาก ต้องให้มีผัสสะแล้วให้มันค่อยออกมาทีละลำดับ แก้ไขไปที่ละขั้นทีละตอน มันก็หมด เหมือนจับฝุ่นออกจากแก้ว ใน น้ำ จับฝุ่นให้ได้ถูก จับฝุ่นให้ออก น้ำในแก้วก็ใสจบไม่มีทางขุ่นอีก เลย ตอนนี้ไปกดฝุ่นให้มันกองแน่นอยู่ในกันแก้ว คือวิธีการนั่งสะกด จิตหลับตาเป็นอย่างนั้น

สะกดให้ฝุ่นกองอยู่ในกันแก้ว ยิ่งแน่นยิ่งแข็ง เป็นอาฬารดาบส อุทกดาบส ช่วยไปอีกไม่รู้กี่ชาติ พระพุทธเจ้าถึงอุทานว่าฉิบหาย แล้วหนอ เสียววาบไหม จะไปเป็น อาฬารดาบส อุทกดาบส ไหม นั้นแหละพวกนั่งหลับตาน่าสงสาร ไม่รู้จะทำยังงี้

จนพระพุทธเจ้าท่านอุทานว่าฉิบหายแล้วหนอ อาฬารเอ๋ย อุทกเอ๋ย มันหนักหนาสาหัสอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าถึงให้เรียนรู้ให้มีวิชา รู้จักรู้แจ้งภาวะ 2 ของนาม ของรูปที่ปรุงแต่งกันเป็นวิญญาน รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเมื่อจับตัวของมันได้ แล้ว จับตัวของจิตที่มันปรุงแต่งกันอยู่ จับมาแล้วก็เอามาคุม ให้มัน มาร่วมกันแล้วรู้จักทำประโยชน์ก็คือรู้จักทำอายตนะ

ตนะคือตัวมัน ในบาลีกับไทยใกล้เคียงกัน ตนะ คือตน อายะคือ ประโยชน์ ถ้าไรหรือส่วนที่ได้ ก็ทำการมาจับตัวอายตนะ มาทำงาน แม้จะแยกยังไม่ออกแต่ถ้าคุณสามารถคุมอายตนะ เมื่อมันมีผัสสะ มี

เวทนาแล้วก็สามารถที่จะจัดการ กับอายตนะที่เป็นเหตุปัจจัยร่วมกัน
อยู่

ให้มันทำสิ่งที่สร้างสรรค์หรือปรุงแต่งขึ้น เป็นกุศล เป็น
ประโยชน์ นี่เรียกว่าควบคุมจิต ทำจิตให้สร้างสรรค์ ให้จิตเป็นคุณค่า
เป็นประโยชน์ อย่าทำโทษตามสมมุติของโลกเขา **(พอกฎไอตัด
ออกด้วย)**

โลกของสมมุติว่าอย่างนี้ควรทำ ก็ทำ ตามมหาปเทศ 4 อันนี้ไม่
ควรก็ไม่ต้องทำ หรือตามสัปปริสธรรม 7

หมด कामหมดอัตตาจึงมีอายะ 3 ครบ

เพราะฉะนั้นคนจึงเรียนรู้ความจริงได้ว่า ที่ปรุงแต่งจะเรียกว่า
วิญญาณ จะเรียกว่าสังขาร หรือเรียกว่าอายตนะ ก็ต้องรู้ว่ามันคือ
อะไร สังขารก็แค่นี้ พอปรุงแต่งเหตุปัจจัยมันเป็นวิญญาณ ยิ่งมันปรุง
แต่งจับตัวแน่นเป็นอายตนะมันก็เป็นอย่างนี้ ก็เรียนรู้ได้จากการมา
พยายามปฏิบัติตามหลัก มีผัสสะ มีที่ตั้ง มีฐานที่จะปฏิบัติคือมีผัสสะ
มีกายมีภายนอกภายในสัมผัสกัน **เกิดเป็นภาวะแยกได้ ว่า อ้อ นี่
คือจิต นี่คือตัณหา เวทนานั้นจิตจริงๆมันรู้จักความจริงตาม
ความเป็นจริงมันเป็นอย่างนี้ เหตุที่เป็นอย่างนั้นคือมันโง่ เสรี
แล้วมันโง่ไปปรุงแต่งเป็นทุกข์เป็นสุขเป็นรสเป็นชาติเป็นโลกีย์
มันเป็นอย่างนี้**

เหตุที่มันเป็นอย่างนั้นเพราะโง่ อวิชชา ไปถูกครอบงำตามโลก
เป็นตัณหาต้องกำจัดมัน เพราะฉะนั้นจะไปกำจัดในอุปาทานมันยาก
เพราะมันเป็นตัณหาจนตกผลึก ถ้ามันเคลื่อนไหวขึ้นมา มันรู้ได้ง่าย
จับได้ง่าย ก็ต้องมาล้างที่ตัณหา

เพราะฉะนั้นฐานที่ปฏิบัติต้องให้เกิดตัณหา มีสัมผัส มีเวทนา มี ตัณหาแยกกายแยกจิตได้จับออกมาแยกภาวะ 2 ได้ จับอาการของ ตัณหาได้ตั้งแต่กามตัณหา หยาบข้างนอก ล้างตัณหาในกามาวจร หมด มันอวจรในโลกข้างนอก โลกแห่งกายแห่งกาม คุณก็หมดกาม ราคะ เหลือรูปราคะ อรูปราคะ คุณจึงจะไปล้างอันโน้นต่อ ล้างตัณหา ภายในต่อ เหลือแต่รูป อรูป ล้างอรูปก็จบ ก็จึงจะเป็นลำดับอย่าง มหัศจรรย์อย่างเป็นขั้นเป็นตอนไม่ใช่ประดักประเดิด ดับหน้าหลัง หลังหน้าอะไรไม่เป็นลำดับไม่ใช่ เป็นลำดับราบเรียบเหมือนฝั่งทะเล วิเศษสุดเลย

คนจะเรียนรู้ญาณคืออะไร รู้เหตุ ดับเหตุมันได้ ดับภาวะ 2 เหลือ 1 สุดท้ายทำให้มันเป็น 0 1 นี่มันเป็นพีช ไม่ทุกข์ไม่สุขแล้ว เป็นอุตุก็ เป็น 0 บริบูรณ์ได้

ผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในปัญญา 8 จึงรู้จบ ด้วยการศึกษากายที่แยก เวทนา 108 นั้น แยกทีละเอียดก็คือไปแยกเวทนา 108 ผู้ที่แยก เวทนา 108 ได้ครบครัน ผู้นั้นแหละจะสมบูรณ์ได้เพราะรู้จักมโนป วิจาร 18 เป็นโลกีย์ เลิกเนกขัมมะเป็นโลกุตระออกไปได้ แยกทำ กิเลสออกจนสุดท้ายหมดเวทนา 36 รู้จักฝั่งของเคหสิตะ 18 ฝั่ง เนกขัมสิตะ 18 สูงสุดเป็นอุเบกขา สุดท้าย

พ้นจากสุขเวทนา พ้นจากทุกขเวทนา พ้นจากโทมนัส โสมนัส กลายเป็นอุเบกขา เป็นอุเบกขูปวิจาร เป็นอุเบกขา เป็นพฤติกรรม พฤติกรรมกิริยาของอุเบกขา

กิริยาของอุเบกขา คือ กิริยาที่บริสุทธิ์จากกิเลส มีคำว่า ไม่ทุกข์ ไม่สุข คำว่าไม่ทุกข์ไม่สุข ยังเรียกว่าอุเบกขายังไม่ได้ทีเดียว เพราะ ไม่ทุกข์ไม่สุขแล้วเขาก็ไปเรียนรู้กันว่า พระพุทธเจ้าสอนทางสาย กลาง คุณก็ไปเรียนการเดิน มีถนนเส้นหนึ่ง มีเลนซ้ายเลนขวา คุณก็

เดินตรงกลางไป แล้วจะไปไหนจะ..ทางสายกลางไปนิพพาน แล้วนิพพานคืออะไร ไม่รู้

พระพุทธเจ้าบอกให้เดินทางสายกลาง มันก็เดินกลางไปอย่างนี้ **ทางสายกลางนั้นคือ ข้างหนึ่งเป็นกาม ข้างหนึ่งเป็นอัตตา คุณต้องรู้ว่าจิตของคุณที่กระทบและเป็นกามข้างนอก แล้วคุณก็มีกิเลสข้างในอัตตา ลดกาม ลดอัตตา แล้วคุณก็จะเล็กลงๆ มาหา กลางสุดท้าย กิเลสหมด สว่างไม่มีกาม ไม่มีอัตตาก็กลางที่สุด** อย่างนี้ต่างหากคือการเดินทางสายกลาง

เพราะฉะนั้นความไม่รู้สภาวะจริงของคนพูดเป็นรูปธรรม ทางสายกลางคือถนนเส้นหนึ่งมีซ้ายมีขวา จันก็เดินไปกลางๆทาง แล้วไปไหน ไปนิพพาน แล้วนิพพานอยู่ไหน ไม่รู้ เพราะมันไม่รู้จักภาวะ 2 ไม่รู้จักกาม ไม่รู้จักพยาบาท ไม่รู้จักภายนอก ไม่รู้จักภายใน ทำไม่ถูกสภาวะเลย

แล้วยิ่งไปหลับตาเดินอีก หลับตาเดินไปไหน ไปนิพพาน มันยิ่งมืดไปใหญ่เลย เข้าสามเหลี่ยมเบอร์มิวด้าเลย อาตมาหยิบมาวิเคราะห์ไมใช่ไปดำไปว่า น่าสงสัย จะให้รู้ความเป็นจริง

ภาวะของความเป็น 2 อย่าให้เป็นคนพิการ ถ้าไปเป็นคนพิการเสียแล้วเข้าใจคำว่ากายก็ผิดเพี้ยน ไปยึดแต่ข้างนอกก็ผิดเพี้ยน พิจารณา ยึดแต่ภายในก็ผิดเพี้ยนเป็นพิจารณา

ชีวิตของคนที่มีความเป็นคนเต็มๆ ต้องมีความรู้ความฉลาดให้ครบ เป็นคนอยู่ตลอดชีวิตตลอดกาล **ไม่ว่าจะเป็นคนในชาติใด ศาสนาไหนก็ต้องมีกายอันเป็นสภาวะหนึ่งของคน สภาวะกายที่จริงเป็นสภาวะ 2 แต่รวมเข้าไปเป็นอายตนะและเป็นหนึ่งของคนทุกชนิดทุกศาสนาไม่ละเว้นศาสนาใดเลย สภาวะอันเดียวกันหมดเมื่อมารู้ความจริงแล้ว**

นี่คือสัจจะมีหนึ่งเดียว ต้องมาเรียนรู้ตรงนี้ ตั้งแต่เริ่มตรงนั้นเป็นหนึ่งได้ก็เป็น พืชธาตุ ก็ไม่สุขไม่ทุกข์แล้ว ยิ่งทำให้เป็นธาตุได้ก็สมบูรณ์แบบเลย เป็นหนึ่งเดียวเลยเป็น เอเสวมัคโค นัตถัญญโ

ชาติอื่นศาสนาอื่นไม่มีคำว่ากาย แต่ศาสนาพุทธมีคำว่ากาย แม้แต่คนไม่ใช่พุทธก็มีกาย แต่เขาไม่มีวันได้เรียนรู้ เพราะฉะนั้นผู้ที่ไม่เป็นพุทธไม่รู้จักคำว่ากาย ซึ่งก็จะเป็นความเป็น 2 ใน 1-1 ใน 2 หรือ 2 ใน 1 ใน 0 ต้องเข้าใจความเป็น 2 และทำให้เป็น 1 และทำให้เป็น 0 ได้

ความเป็น 2 เป็น 1 เป็น 0 ตัวเลข 3 ตัวนี้จึงสูงสุดในศาสนา พุทธที่อาตมาให้ไปทำเป็นโลโก้ของพรรคสัมมาธิปไตย ซึ่งคนเข้าใจไม่ได้ง่ายๆ แต่ทำไว้ ต่อไปในอนาคตคนจะค่อยๆ เข้าใจ

ที่อาตมาพูดอย่างนี้ก็คือ อาตมาเทศน์ธรรมะโลกุตระนี้ไว้ อาตมาตายไปโน่นแหละ พวกเราจะเข้าใจ แล้วคนข้างนอกเขาจะพอเข้าใจตามได้ในอนาคต อาจจะ 100 ปีข้างหน้า อาตมาตายไปแล้ว 100 ปีข้างหน้าหรือไม่ถึง อาจจะ เป็น 99 ปีก็ได้ ข้างหน้าถึงจะรู้ หรือ 95 หรือ 90 โลกนี้ดีจังเลย 90 ก็รู้โลกุตระธรรมแล้ว ยิ่ง 80 ก็ยิ่งดีใหญ่ ไม่รู้อาตมาพยากรณ์ไม่ได้เรื่องนี้

แต่ขอพูดไว้ในที่นี้ ยืนยันไว่ว่านี่คือสัจธรรมที่ผู้แสวงหาสิ่งที่สูงสุดในความเป็นจิตวิญญาณ แล้วจะจบกิจในเรื่องจิตวิญญาณ ทำให้จิตวิญญาณหมดอบายมุข หมดกาม หมดรูปตัณหา หมดอรุปตัณหาได้ เป็นพระอรหันต์หรือจะเป็นพระโพธิสัตว์หรือคุณจะเป็น พระพุทธเจ้า ก็ไม่ต้องพูดกันมากจะเข้าใจกัน นอกจากคุณจะเป็นอรหันต์แล้วปรินิพพานเป็นปริโยสานก็เป็นสิทธิ์ที่คุณจะทำได้

เป็นอรหันต์ก็ตายอย่างปรินิพพานเป็นปริโยสานได้แล้ว ยิ่งเป็นโพธิสัตว์ก็ยิ่งทำได้เก่ง ท่านจะยังอยู่ จะยังศึกษาช่วยคนอยู่ก็เอา

อย่างอาตมาถึงรู้เพราะอาตมาเป็นมาจริงๆไม่ได้พุดผิด พุดจากความจริงที่เป็นมา ไม่ใช่เดาและไม่ได้พุดออกจากตำรา แต่พุดจากสิ่งที่ตัวเองเป็นมา มีมา สร้างมา ผิดมา ญกมาตลอดเวลา

ผู้ที่สามารถแยกกายแยกจิตได้จริง แล้วสุดท้ายก็รู้ว่า**อัตตามันก็คือสิ่งที่ปรุงแต่งด้วยอวิชชา เมื่อมีวิชชา รู้แล้ว แยกมันเป็นดินน้ำไฟลมได้แล้วก็จะรู้ว่ามันไม่มีตัวตนจริง เป็นอนัตตาแท้ๆ รู้จักตัวจิต ตัวเจตสิกต่างๆ แล้วก็รู้ว่า ถ้าเรายังรักษาให้เป็นอายตนะไป แล้วก็ทำงานกับโลกสร้างประโยชน์ รู้เท่าทันอายตนะไป** แล้วสร้างประโยชน์ต่อโลกไป คุณไม่ต้องสงสัยเลยว่าในปฏิจลสมุปบาท ก็รู้จักสังขาร รู้จักวิญญาน อายตนะ ผัสสะ เวทนา ยิ่งคุณทำค้นหาให้หมดไป อุปาทานหมดไป ภพชาติก็ไม่มี เป็นโพธิสัตว์ที่เหนือกว่าอรหันต์ คุณจะพุดอย่างที่อาตมาพุดได้

แต่ถ้าคุณไม่เป็นอย่างที่ป็นอรหันต์ไปแล้วได้จริง คุณมาพุดอย่างอาตมา พุดอย่างไรก็ไม่เข้าท่า เดียวก็สับสนวุ่นวาย แต่ถ้าคนมีสภาวะจริงแล้วมันจะไม่วุ่นไม่สับสน ไม่ผิดๆพลาดๆอะไร

จะรู้จักจริงๆต้องรู้ครบปัญญา 8 จึงจะรู้แจ้งรู้จักรู้จริง ต้องรู้เวทนาในเวทนา 108 ได้อย่างดี จึงจะครบบริบูรณ์ เป็นคนจบกิจ

เรียนเวทนา 108 สัมมาทิฐิ จนไม่มีพญาคฤท-พญานาค

มาไล่เรียงดูเวทนา 108 หรือมาเรียนรู้ปัญญา 8 กันดู

เวทนา 108 เป็นรายละเอียด ส่วนปัญญา 8 เป็นโครงสร้างใหญ่ที่ครบบริบูรณ์ ถ้าเป็นเวทนา 108 มันเจาะลงไป แล้วพวกเราพอมีภูมิธรรม มีฐานที่จะฟังเวทนา 108 ลงไปได้

เวทนา 108 ส่วน ปัญญา 8 เป็นโครงสร้างใหญ่ที่ครบเลย โดยเฉพาะข้อสุดท้ายจบเลย

เวทนา 108

เวทนา 2 (แบ่งเป็น 2 เวทนา ได้แก่..)

- เวทนาที่มีกายเป็นเหตุ (กายิกเวทนา อาศัยมหาภูตรูป+นาม)
- เวทนาที่มีใจเป็นเหตุ (เจตสิกเวทนา อาศัยนามรูป).

นี่แหละคือภาวะ 2 เมื่อเป็นเวทนาจึงคือมีความรู้สึก กายิกะ คุณต้องรู้จักความรู้สึกหรือเวทนาที่เป็น กาย เรียกว่า กายิกะ

กายิกะ จะต้องมียานนอกภายใน และกายจะต้องมีกิเลสอยู่ ยานนอกต้องมีกิเลสอยู่ ล้างกิเลสภายนอกคือกามได้หมดแล้ว จึงจะเหลือแต่**กิเลสภายในเป็น เจตสิกะ เป็นกิเลสในเจตสิก** จึงจะชัดเจนว่า กายิกะกับเจตสิกะ มันชัดเจนอย่างนี้ ถ้ายังไม่หมดกิเลสแล้วยิ่งเข้าใจผิดเลย คุณไม่ทำข้างนอกก่อน คุณมาทำข้างในเลย เจตสิกะ โดยปิดประตูข้างนอก หลับตาเลยเป็นโมฆะ หรือ มิจฉาทิฏฐิ กายิกะ มีแต่ยานนอกไม่มีภายใน โมฆะอีก

กายิกะกับเจตสิกะ จึงเป็นภาวะ 2 ที่ไม่มีแยกกัน ใช่ว่าปฏิบัติจึงจะรู้จักสุขทุกข์ และถึงขั้นไม่สุขไม่ทุกข์

เวทนา 3 (แยกเป็น 3 เวทนา ได้แก่..)

1. สุขเวทนา
2. ทุกขเวทนา . .
3. อทุกขมสุขเวทนา (ไม่สุขไม่ทุกข์ อุเบกขา).

ไม่สุขไม่ทุกข์นี้ มิจฉาทิฏฐิเขาก็ทำได้ แล้วเขาก็หลงผิดแล้วก็จมอยู่ในความหลงผิดนั้น ว่าเป็นเป้าหมาย เป็นผลอันสำคัญ ไม่สุขไม่ทุกข์ด้วยการดับสัญญา อสังขยีสัตว์ หรือไม่ อสังขยีสัตว์ เก่งที่สุด

ก็ได้แค่ เนวสัญญานาสัญญายตนะ เป็น 2 อายตนะหรือ อสังขยีสัตต
ตายตนสัตว์กับ เนวสัญญานาสัญญายตนสัตว์

2 สัตว์นี้ เป็น 2 สัตว์ที่ตัดออกทั้งได้เลย ของศาสนาพุทธ มี
ปัญญาสัมมาทิฐิแล้วไม่เล่นทั้งคู่ ไม่เอาทั้งคู่ เมื่อไม่เอาคุณจะต้อง
มาปฏิบัติอย่าให้มันมี ถ้ามีอยู่ก็เป็นสัตตาวาส 9 **คุณก็ต้องปฏิบัติ
อย่างมีวิญญานฐิติ 7 ไม่ต้องไปมีสัตตาวาส 9 เอา อสังขยีสัตว์
กับ เนวสัญญานาสัญญายตนะ ออก วิญญานฐิติจึงไม่มี
เนวสัญญานาสัญญายตนะ มีแค่ อากิญจัญญายตนะ**

(รู้กำลังของเวทนาทั้ง 5 ได้แก่)

1. สุขินทรีย์
2. ทุกขินทรีย์
3. โสมนัสสินทรีย์
4. โทมนัสสินทรีย์
5. อุเบกขินทรีย์

มีน้ำหนักรและภายนอกภายใน คือความหนัก ความแน่น ความ
เบา ความบาง ความหนา เป็นตริขของมัน มีภายนอกภายใน มีมากมี
น้อย มี 5 ชั้น

สุขินทรีย์ ทุกขินทรีย์เป็นสุขเวทนา ทุกขเวทนาภายนอกเลย
เกี่ยวกับภายนอกจนถึงเหลือโสมนัสกับโทมนัสเป็นภายในหมด
ภายในอีกจึงจะเป็นอุเบกขาเวทนา หรือเรียกว่า อุเบกขินทรีย์

เวทนา 6 (แยกเป็น 6 เวทนา ได้แก่)

จักขุสัมผัสสชาเวทนา ความรู้สึกจากประสาทตา

โสดสัมผัสสชาเวทนา ความรู้สึกจากประสาทหู
 ฆานสัมผัสสชาเวทนา ความรู้สึกจากประสาทจมูก
 ชิวหาสัมผัสสชาเวทนา ความรู้สึกจากประสาทลิ้น
 กายสัมผัสสชาเวทนา ความรู้สึกจากประสาทกาย
 มโนสัมผัสสชาเวทนา ความรู้สึกจากใจปรุงแต่งเอง

ทั้ง 6 ทวารมีสุขทุกข์ไม่สุขไม่ทุกข์ได้ก็เป็น ได้แก่ มโนปวิจาร 18
 (คือ เวทนา 3 รวมกับอายตนะ๖)

สุขเวทนาแบบโสมนัสสุปวิจาร (6ทวาร+โสมนัส)

ทุกข์เวทนาแบบโทมนัสสุปวิจาร (6ทวาร+โทมนัส)

เฉยๆ ที่เป็นอุเบกขูปวิจาร (6ทวาร+อุเบกขา)

ต้องมาเรียนรู้ลดกิเลสภายนอกจะเหลือแต่กิเลสภายใน เป็น
 โสมนัสโทมนัส จนกระทั่งเป็นจิตสะอาดบริสุทธิ์ไม่มีทั้งภายนอก
 ภายใน ปริสุทธาไม่มีสุขทุกข์ไม่มีโสมนัสโทมนัส ละสุขทุกข์ก่อนได้
 แล้วละโสมนัสโทมนัส นานัตสัญญา สัญญากำหนดได้หมดทั้ง
 ภายนอกภายใน ทั้งความสุขความทุกข์โสมนัสโทมนัส เหตุอย่าง
 กิเลสหมดอันนี้จึงเรียกว่าอุเบกขาสะอาดจากกิเลส ไม่สุขไม่ทุกข์
 เพราะสะอาดจากกิเลส

แต่มีจลาทิกูลินั้นไม่สุขไม่ทุกข์ เพราะไปสะกดสัญญา ไปสะกด
 เวทนา ดับสัญญาดับเวทนาไม่ให้มันรับรู้สัก เป็นพวกสะกด เขาก็
 ทำได้เป็นพวกมีจลาทิกูลิ ไม่มีทางถาวร ไม่มีทางยั่งยืน ไม่มีทางเป็น
 อรหันต์ ถ้าเข้าใจสัมมาทิกูลินั้นจะรู้ว่าไปนั่งสะกดจิตหลับตาไม่ได้
 ต้องมาเรียนรู้ เหมือนแก้วน้ำกับฝุ่น เอาฝุ่นออกจากน้ำในแก้ว จนฝุ่น

หยาบๆจนถึงละเอียดออกหมด เหลือแต่น้ำที่ใสในแก้วน้ำ แก้วน้ำนี้ก็ไม่ขุ่นอีก ใสตลอดกาล ใสอย่างสะอาดบริสุทธิ์เลยด้วย

มันต่างกันเรียนรู้ด้วยปัญญากับเรียนรู้ด้วยวิธีที่เป็นมิจฉาทิฐิ ต้องย่ำตีหัวตะปุต พวกที่หลับตาและพวกที่ใช้ตรรกะ เรียนจนหัวโตใส่แว่นตาแบกหัวน้ำหนักความรู้ เป็นพญาคρχกับพญานาค

พวกพญานาคก็เป็นพวกที่แบกความรู้เหินหา อยู่เหนือคนอื่นหมดเลยพญาคρχ ไม่ลงมาหาดินเลย ส่วนพวกที่ไม่อยู่บนดินไม่ขึ้นฟ้าแต่ลงบาดาลเลยคือพวกนาค ไม่ได้มีความรู้หรอก แต่ดับความรู้สึกคือพวกนาค

นางสงสาร เป็นพวกสายเทวนิยม มีพญานาค บุชาพญานาค มีงานพญานาคมีพญานาคออกมาเลื้อย เห็นรอยตีนพญานาคกัน หรือเห็นพญานาคว่ายอยู่ในแม่น้ำ

แล้วพญานาคจะต้องมีหงอนตามความคิดของจิตรกรหรือศิลปิน ก็คืองูหรือนาคคือ พวกนอนหลับไป แล้วหลับอยู่ใต้บาดาล แล้วกว่าจะตื่นทีหนึ่งคือพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นทีละองค์ถึงจะตื่นแต่ละครั้ง ถึงจะรู้สึกตัวแต่ละครั้ง คิดดูซิว่ามันจะจมขนาดไหน นานขนาดไหนกว่าพระพุทธเจ้าจะอุบัติขึ้นมาในโลกสักองค์หนึ่ง แล้วก็จะลอยถาดมากระทบกับถาดที่เรียงกันของพระพุทธเจ้าเป็นถาดทองคำ ก็ดังกรีก ก็ตื่นขึ้นมา รู้ว่าพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นอีกองค์หนึ่งแล้วหรือ รู้สึกแล้วก็รู้แล้วพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้น 1 องค์แล้ว รู้แล้วก็ดับ หลับต่อไป นานจนกว่าพระพุทธเจ้าอีกพระองค์หนึ่งจะได้มาอุบัติแล้วก็มาลอยถาดทองมาใหม่ แล้วก็มาคลิก ค่อยรู้สึกตัวขึ้นมาอีกทีหนึ่ง เวทนาความรู้สึกของคนนี้มันขนาดไหน กว่าจะรู้สึกตามที่อุทาหรณ์ ดำนานที่พระพุทธเจ้าอธิบายให้ฟังนี้มันสุดสงสาร สุดสาคร สุดสินสมุทรจริงๆเลยเจ้าประคุณ

ส่วนพญาครุฑก็เหินหาว เป็นพระยาพรหมทัต ใหญ่ รื่นเรีง บันเทิง เสพกาก็ จนกระทั่งมีตัวเส้นเข้ามาแฝงอยู่กับชนพญาครุฑ แอบเสพนางกาก็เป็นขู้ของพญาครุฑ นี่ก็คือนิทานอันหนึ่งก็เป็นกาม อันหนึ่งก็เป็นอัตตา

พญาครุฑที่มีคนธรรพ์หรือมีเส้นแฝงอยู่ในชนและแอบเสพ เป็นขู้กับกาก็เมียของพญาครุฑ แล้วก็จมอยู่ในกามกับจมอยู่ในอัตตา เป็นพญาครุฑกับพญานาค

เพราะฉะนั้นพวกความรู้หัวโต หลงอยู่ในตรรกะเหตุผลก็คือพวก พญาครุฑ เหินหาวเหินเวหา เดินไม่ติดดินเลย ไม่ใกล้กับคนเลย ลอยฟ่องอยู่ระดับฟ้า พวกนี้ก็พูดกันยาก เพราะเขาเป็นพญาครุฑ เสียแล้ว ส่วนบาดาลเราก็ลงไปไม่ถึง พญานาคเลย ช่วยยากสอง พวกนี้ ช่วยยาก ยากจริงๆ

นี่คือสิ่งเปรียบเทียบแล้วคนก็ไปเข้าใจว่าพญาครุฑ พญานาคมีจริง แต่จริงๆมีไหม..มี คือความโง่ของคนทั้ง 2 ฝ่าย นำสงสารพญาครุฑก็ดังไม่ลง พญานาคก็ขุดไม่ขึ้น อาตมายอมพญาครุฑ ยอมพญานาค หมดสิทธิที่จะไปช่วยอะไรเขา เพราะอาตมาไม่ได้อยู่ในฐานะ พระพุทธเจ้าก็ช่วยยากแสนยาก ยิ่งอาตมาเป็นโพธิสัตว์แค่นี้ อย่าไปเพ้อก มันไม่ใช่สถานะที่จะพูดกันได้ อาตมาเห็นแล้วก็สงสารได้แต่พูดอย่างนี้ เขาจะรู้สึกตัว เขาจะเข้าใจ พอจะเชื่อถือหรือไม่ อาตมาก็ไม่รู้จะบอกได้อย่างไร

เพราะฉะนั้นคนที่จะมาเข้าใจโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้า จนกระทั่งมาเป็นคนอย่างพวกเรา ไม่เป็นพญาครุฑ ไม่เป็นพญานาคแล้ว ไม่ไปหลงมกมายกับพญานาค พญาครุฑ บ้าๆบอๆ สร้างเป็นรูปธรรม นาคก็ใส่หงอนใส่เครื่องทรง ที่จริงนาคก็คืองูนอนเอือก ส่วนพญาครุฑมีปีกแข็งแรง บินฟ่องลอย

เขาก็ไปเขียนรูปออกแบบพญาคฤทก์สมบุรณ์แบบ พญานาคก็
สมบุรณ์แบบ นี้อย่างน้อยไป รูปที่เขาออกแบบมาอย่างน้อยไป

ผู้ที่หลงสิ่งที่สมมุติ สมมุติเป็นรูปธรรม สมมุติเป็นตัวตนพวกนี้
แม้กระทั่งสมมุติว่าเป็นสัตว์ ก็ยังไปหลงติดความเป็นสัตว์ สัตว์
เดรัจฉานงูก็ตาม สัตว์เดรัจฉานนาคก็ตาม กว่าจะเข้าใจว่าเป็นสิ่ง
เปรียบเทียบมันไม่มีจริงหรอก ต้องเข้าใจได้ว่าจิตของเราโง่เง่าเป็น
อย่างนั้นจริง โง่เป็นพญาคฤทก์โง่จริงๆ โง่เป็นพญานาคก็โง่จริงๆ รู้
แล้วก็มาเข้าใจความเป็นกลาง ความเป็นกาม ความเป็นอัตตา

หลงในกาม หลงใน รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส(โผฏฐัพพะ) หลง
ใน ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข รู้ตัวที่ไหน อยู่ในเกรสมาคม ส่วน
พวกหลับตาเข้าป่า พระป่าเข้าป่า เป็น เดียรธีย์ ถาษีบุกป่าเข้าดง ไม่
รู้เรื่องเป็นคนละทิศ เป็น 2 ทิศ ยากมาก

ที่นี้ความเป็นจริงของสัจจะของพระพุทธเจ้านั้น ที่จะบรรลุธรรม
เป็นคนที่เข้าใจ ชันฟองขึ้นไปถึงหาฟ้า ชันจมลงไปหาบาดาล รู้จัก
สิ่งฟูฟองทั้งจมหนัก อยู่ที่ความเป็นสามัญของคนมี ตา หู จมูก ลิ้น
กาย ใจ แล้วอยู่กับโลกธรรมที่เป็น ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข

ไม่ว่าจะเป็นสุขทาง รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส(โผฏฐัพพะ) หรือ
สุขทาง ลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข หรือภพชาติ ก็เป็นสิ่งที่ เป็น
อนัตตาทั้งนั้น แต่คนก็ยึดหยาบก็เป็น โอฬาริกอัตตา ลดอัตตาหยาบ
ได้ก็เหลือ มโนมยอัตตา เชื่อมระหว่างภายนอกภายใน จนหมด
ภายนอก (สภิกาคามี)เหลือข้างใน มโนมยอัตตา ภายในก็เป็น
อนาคามี ก็มาเรียนรู้ข้างในจริงๆ เป็น รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทธัจ
จะ อวิชชา...ก็ลด

พญัญชนะที่เรียกสิ่งเหล่านี้มันเป็นสภาวะธรรมจริงๆ ถ้าคุณไม่
ลดจริง คุณยังมีอยู่ ยังไม่ยอมปล่อย ยังไม่ยอมทิ้ง คุณยังเกี่ยวข้อง

ยังสัมผัส คุณยังมีสุขกับมัน สุขด้วยรสชาติ จะหยาบกลางขนาดไหน มันต้องหมดสุขหมดทุกข์ คุณต้องอ่านเวทนาในเวทนาตัวหมดสุข หมดทุกข์นี้ให้ได้ แล้วคุณต้องรู้เหตุของมันคือ ลดเหตุ ลดกิเลสจริงๆ หยาบ กลาง ละเอียด หมดสุขหมดทุกข์ที่เป็นอุเบกขานั้น ไม่ใช่หมดทุกข์หมดทุกข์ที่แค่ทุกข์ขมสุข ภาษีก็กดข่มได้ ดับสัญญาดับเวทนา ไม่ให้มันทำงาน มันก็ไม่ได้ล้างเหตุให้สะอาดสมบูรณ์แบบ

นอกจากจะทำให้กิเลสหมด หายไปเป็นขั้นๆตอนๆ เกลี้ยง จริงๆ แล้ว มันจึงจะไม่สุขไม่ทุกข์ แล้วคุณก็จะไม่สุขไม่ทุกข์อีก อย่าง อาตมาทุกวันนี้พยายามจะฝึกกินอาหารให้มันอร่อยอีก เห็นเลยว่ามันหมด มันก็หมดจริงๆ มันไม่ได้แก้งจะไม่อร่อยนะ แต่มันเมื่อยจริงๆ ในการกินข้าวแต่ละวัน แล้วยิ่งสังขารนี้บอกตรงๆว่า อยากตายแล้ว มันต้องยังขันธ์ไป เพื่อที่จะทำงาน .. ชาตินี้มีวิบาก สูดยาก ตรากตรำ ข้ำเต็ม ย่ำตาม ก็พยายาม สุดความอดสาหัสเสริม

มันต้องอดสาหัสจริงๆเลย ต้องพยายามจริงๆเลย ถ้าไม่จั้นมันไม่เกิดบารมีขึ้นได้ มันไม่เกิดบารมีแล้วมันจมเลย มันตายแน่ๆ มันเสียหายแน่ๆ อาตมาก็เอา มันจะลากไปได้อีกนานเท่าไรก็เอา

คนรวยไม่ใช่คน คนมีแรงสร้างได้ทั้งประโยชน์และโทษ

ผู้ที่รู้จักความจริง อาตมาสรุป**คนที่รู้จักความจริงคือคนที่รู้จักความจน คนที่รู้จักความจริงคือคนที่ไม่กลัวความจน คนที่จะมารู้จักความจริงคือคนที่จะมาจน คนที่จะมาจนได้คือคนชั้น 1 คือคนชั้นเอก คือคนคลาสสิกแมน เหนือชั้นกว่า Superman นะ เป็นคนชั้น 1 เป็นคนชั้นเอก เป็นคนคลาสสิกโดยแท้**

คนรวยคือคนชั้นรอง ไม่ได้ไปดูถูกเขานะ ไม่ได้ไปข่มเขานะ แต่พูดสังขารมสู่ฟัง คนรวยไม่ใช่คนคลาสสิก แต่เป็นคนหลง หลงชั้น

วรรณะ เรียกตัวเองว่าเป็นคนไฮคลาส ยังไม่ใช่คนคลาสสิก เป็นคน
ชั้นรวยเป็น เป็นคนชั้นรอง เป็นคนชั้น 2 ไม่ใช่คนชั้น 1

คนรวยนั้นไม่ติดอยู่กับคน คนรวยนั้นไม่แตะติดอยู่กับคน ไม่เห็น
คนสำคัญเป็นหนึ่งเท่ากับความเป็นเงิน จึกหน้าคนรวยมาให้ดู

ไม่ได้เห็นความเป็นคนสำคัญเท่ากับเงินทองทรัพย์สินสมบัติ
เพราะฉะนั้น**คนรวยยังติดหนึบติดหนึบกอยู่กับเงินทอง**
ทรัพย์สินสมบัติ ยิ่งกว่าการอยู่กับคน คนรวยจึงห่างจากความเป็น
คน ตามสภาพความจริง

สรุปง่ายๆคือคนรวยไม่ใช่คน

(พ่อครูไฉต์ดอกด้วย)

*_สู่แดนธรรม... เสียชาติเกิดนั้นบางคนบอกว่าถ้าไม่ได้ไปกินไป
เที่ยวอย่างที้อย่างนี้้อย่างนั้นะถือว่าเสียชาติเกิด แต่ถ้าพระโพธิสัตว์
เห็นว่าถ้าเกิดมาแล้วไม่ทำให้ตัวเองเบาวางจากกิเลส อย่างนี้เป็นคน
เสียชาติเกิด ทำตนให้หมดความยึดถือในตนแล้วมาทำอายะ*

พ่อครูว่า... เป็นคนมีอายะ 3 พหุชนหิตายะ(เพื่อหมู่มวลมหาชน
เป็นอันมาก)พหุชนสุขายะ(เพื่อความสุขของหมู่มวลมหาชน
เป็นอันมาก) โลกานุกัมปายะ(รับใช้โลก ช่วยโลก)

คนรวยห่างจากความเป็นคน เพราะไปหลงอยู่กับเงิน ไม่มาแตะ
ติดหรือมาใกล้กับคน ถูกคั่นด้วยเงินๆทองๆให้ห่างจากคน

ส่วนคนจนไม่ค่อยมีเงินอยู่ด้วยไม่สนิทสนมกับเงิน แต่คลุกคลี
สนิทสนมอยู่กับคน เป็นผู้ทำเป็นผู้สร้างจริงๆ

คนนี้แหละคือพระเจ้า คนนี้แหละคือผู้สร้าง คนนี้แหละคือผู้
ทำกรรม กรรมที่ดีเลิศประเสริฐขนาดไหนก็คือคน เป็นผู้ทำจริงๆ เป็น
ผู้สร้างจริงๆ สร้างสิ่งประเสริฐสูงสุดได้คือเป็นคนคลาสสิก เป็นคน
ชั้น 1 เป็นคนชั้นเอกจริงๆ

เพราะฉะนั้นผู้สร้างผู้ทำจริงๆนี้แหละคนเข้าใจ ก็จะมีการ
คลุกคลีหรืออยู่รวมด้วยกับคนที่เป็่นักสร้างนักทำ อยู่ด้วยกันอย่าง
เข้าใจว่าอย่างนี้มันเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เป็นชั้น 1 เป็นชั้นเอก เป็นคนมี
ประโยชน์มีคุณค่า ใช้แรงงาน ถ้าเป็นแรงงานทางกายได้ก็ทำ ไม่
ดูถูกคนใช้แรงงาน

ถ้าไม่มีคนใช้แรงงานแล้ว คนอาศัยแต่ข้างม้าวัวควายหรืออาศัย
เทคโนโลยีเครื่องมือเครื่องไม้สร้าง มันไม่ได้สัจจะที่จริงหรอก ไม่ได้
สิ่งที่เป็นเนื้อแท้ของสัจจะ

คนที่เข้าใจแรงงาน โดยเฉพาะแรงงานที่เกิดจากคน และเกิด
จากคนที่มีจิตวิญญาณเป็นประธาน เป็นคนคลาสสิกจริงๆ เป็นคนที่มี
ภูมิปัญญาสูงส่งประเสริฐรู้จักเนื้อแท้ของสิ่งที่เป็นสิ่งประเสริฐที่สุด
และรองลงมารองลงมา แล้วก็สอนมนุษย์ พามนุษย์ แนะนำมนุษย์ทำ
ในสิ่งที่ประเสริฐ ที่ขาดแคลนในโลก ไม่ว่าในยุคไหนกาลไหน

สอนให้คนมาทำงาน ไม่ใช่สอนให้คนไปเอาแต่คิด

เพราะฉะนั้นเราสามารถจัดระดับของคน คนมีโทษกับคนมี
ประโยชน์จากแรงงาน เอาแรงงานของคนที่มีพฤติกรรมจริง มาเป็น
ตัวกำหนดค่า ว่าใครเป็นคนมีประโยชน์ ใครเป็นคนไม่มีประโยชน์ ได้

คนที่เข้าใจสาระสัจจะแท้จะไม่ดูถูกคนที่เป็นคนแรงงาน วันนี้
เป็นวันแรงงานแห่งชาติวันที่ 1 พฤษภาคม

แรงงานของข้างม้าวัวควาย เรารู้แล้วก็เข้าใจ แรงงานของคน
แน่นอนก็ต้องมีค่ากว่าแรงงานข้างม้าวัวควาย เพราะฉะนั้นก็ต้อง
เข้าใจให้ค่าของแรงงาน

ภูมิปัญญาสากลทั่วไปถือว่าเป็นวันแรงงานแห่งชาติ แรงงาน
แห่งโลกที่เขาเรียกว่า Mayday เป็นสิ่งที่แฝงอยู่ในความรู้สึกซึ่งของ
คน

ต้องระลึกถึงแรงงานของคนกันนะ เพราะฉะนั้นคนที่ดูถูก
แรงงาน คนนี้ไม่มีภูมิธรรม เป็นคนเรียกว่าวัวลืมนตีน หรือม้าลืมนตีน
หมดท่าเลย ม้าซาหัก เคยได้ยินไหมม้าที่ซาหักขาเสีย เจ้าของ
ส่งสารสูตรองให้สุดท้ายก็ต้องยืมม้าให้ตาย เพราะมันอกจะระเบิด ม้า
มันวิ่งไม่ได้ มันเดินไม่ได้ มันเสียม้าเลยนะ เพราะค่าของมันคือวิ่งได้
มันพาคนวิ่ง วิ่งจนกระทั่งตั้งแต่เป็นแรงงาน อาตมานี้ส่งสารมา
จังหวัดลำปาง มากเลย รู้จักไหม เห็นแล้วรู้สึกสุดส่งสารทุกที่

แล้วมันก็ทรมานกว่าจะได้หยุดได้พักจะได้กินหญ้า แล้วพักนอน
มากกลางวันก็เอาแล้ว เอาอะไรมาบังตามันซะด้วย ไม่ให้เห็นอะไร
มากมาย แล้วก็ขับลาก ส่งสารมาจริงๆ ทรมานทรมาน เป็นเวอร์เป็น
กรรมเป็นวิบาก ก็ได้แต่ปลงที่มันเป็นวิบาก

ทีนี้เรามาลองแยกแยะดู จัดลำดับความเป็นโทษเป็นประโยชน์
ของแรงงาน

ผลที่เกิดจากแรงงานของคน คนที่มีคุณค่าหรือมีประโยชน์ หรือ
ว่าคนเป็นโทษเป็นภัย เริ่มตั้งแต่สร้างแรงงานทางวัตถุ วัตถุมีอะไร
บ้าง

1. สร้างวัตถุขึ้นมาฆ่ากัน อันนี้เลวต่ำที่สุดในความเป็นคน ใช้
แรงงานทั้งแรงงานทางกายทั้งแรงงานทางสมอง คิดค้นเครื่องมือขึ้น
มาฆ่ากัน เป็นสัตว์นรก เป็นสัตว์เดรัจฉานชั้นต่ำที่สุด เกิดมาทั้งที่ใช้
ความรู้ทั้งแรงกายแรงปัญญา ซึ่งไม่ใช่ปัญญาหรือเป็น เจโก
เป็นความฉลาด สร้างเครื่องมือมาฆ่ากัน นรกหมกไหม้ เขาไม่รู้จักร
กรรมไม่รู้จักรวิบากเขาก็ทำ เพราะฉะนั้นอาตมาก็ได้แต่หวังว่า เมือง
ไทยจะไม่เป็นเมืองที่สร้างอาวุธ ยิ่งไงๆก็อย่าไปสร้าง จะอาศัยบ้างก็
ซื้อเขามา เพื่อที่จะป้องกันเล็กน้อยๆ

ถ้าเป็นประเทศที่ไม่ต้องใช้อาวุธไม่ต้องมีอาวุธเลย เอาอาหาร
พืชพันธุ์ธัญญาหารเป็นธรรมาวุธ ยิงโลกไปเลย ยิงอาหารหรือยิงยา
เป็นธรรมาวุธ เป็นอาวุธ ยิงใส่โลกไป อาตมาว่าถ้าเผื่อว่าเข้าใจจุดนี้
แล้วก็พากเพียรจริงๆ ให้เป็นประเทศที่มีธรรมาวุธที่เป็นพืชพันธุ์
ธัญญาหารหรือยารักษาโรค ก็จะเป็นผู้ที่สร้างวัตถุ ใช้แรงงาน ใช้แรง
ปัญญา ใช้แรงความรู้ มาสร้างสิ่งที่ประเสริฐสุดให้แก่โลก
ตรงกันข้ามกันกับที่สร้างอาวุธยุทธภัณฑ์ฆ่าแวงกัน

ทีนี้มาสร้างเครื่องเทคโนโลยีเครื่องคอมพิวเตอร์หรืออะไรต่อ
อะไร จะเรียกเป็นถึงขั้นดิจิทัลอล แล้วก็ AI ปัญญาประดิษฐ์
จนกระทั่งมันจะคิดแทนคน จนกระทั่งคนจะสู้มันไม่ได้แล้ว อีกหน่อย
พวก Robot ความคิดทางเทคโนโลยีมันจะกลับมาฆ่าคน อาตมาไม่รู้
หรือกว่ามันจะฆ่าได้ยังไง แต่มันจะย้อนกลับมาฆ่าคน

สัตว์เดรัจฉานนี่นะ เอามันมาเลี้ยง พยายามที่จะมีอำนาจเหนือ
ข้าง เหนือม้า เหนือกระทิง เหนือแรดก็แล้วแต่ คุณควบคุมมันได้ สัก
วันหนึ่งมันก็แว้งมาทำร้ายคุณจนได้ หุ่นยนต์พวกนี้มันก็จะแว้งมาฆ่า
คุณได้อีกเหมือนกัน อาตมาไม่รู้ว่ามันจะฆ่าอย่างไรเท่านั้นเอง
นั่นแหละวัตถุไปสร้างมัน

ทีนี้คนมีประโยชน์ก็สร้างวัตถุ วัตถุที่มีประโยชน์ก็พืชพันธุ์
ธัญญาหารกับยารักษาโรค เป็นวัตถุที่ดีที่สุดในชีวิต ในเรื่องของคน
อาศัย คนอาศัยกับคนทำลาย กับสร้างพืชพันธุ์ธัญญาหารมาใช้ใน
ชีวิต แค่นี้มันก็ชัดเจนแล้วว่าทำไมเกิดมามีชีวิต ทำไมไม่สร้างสิ่งที่
มันเป็นประโยชน์ เอาแรงงานความรู้และเวลา ไปสร้างทำไมในสิ่งที่
เป็นโทษเป็นภัย มาสร้างสิ่งที่มันเป็นประโยชน์คุณค่านี้ นี่คือวัตถุ

ทีนี้ความรู้ ความรู้อันประเสริฐคือความรู้ที่เสียสละ ความรู้ที่เป็น
เมตตา ความรู้ที่เกื้อกูลช่วยเหลือ ความรู้ที่รู้ว่าสิ่งใดที่ควรให้คนได้

อาศัย แล้วก็อยู่เย็นเป็นสุข กับความรู้ที่ให้คนเอามาทำหั่นกัน แข่งกันฆ่ากัน ฆ่ากันอย่างที่เป็นอาวุธจริงๆ หรือเอามาเป็นความรู้ที่ไปสร้างยาพิษ ไปสร้างความมอมเมา เป็นความรู้นะ นี่เกิดเหตุการณ์ในสังคมไทย กรณีคนซื้อแอมโซยาไนด์ มันเป็นไปได้ถึงอย่างนั้น ชาตินี้พวกคุณจะคิดออกมั๊ยวิธีนั้น จ้างพวกคุณ คนอย่างพวกคุณก็คิดไม่ออกหรอก สู้แอมไม่ได้ เขาคิดยังงៃของเขาไปคิดฆ่าคน วางยาไปไม่รู้ก็คน นี่เขานับยังไม่ครบ คนคิดอย่างนี้มันก็มีได้ นี่เป็นความรู้ความคิดและเป็นความรู้ความคิดอันแล้ว

ความรู้เป็นยาพิษความรู้เป็นเรื่องมอมเมา รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส(โผฏฐัพพะ) มอมเมากการบันเทิงเรีงรมย์กับมอมเมากการเอาชนะคะคาน ก็ฟ้าเอาชนะคะคาน บันเทิงเรีงรมย์ก็เสพรสฟุ้งฟุ้งไป เขาไม่เข้าใจหรอก

สิ่งเหล่านี้มันเป็นเรื่องของจิตนิยามเข้าไปเกี่ยวข้อง แล้วก็ไปเสพทางจิต เพราะฉะนั้นแทนที่จะให้คนไปหลงในเรื่องของการสร้างความรู้สร้างความคิดแล้วเอามาเสพ น่าจะเอามาสร้างคุณธรรม เอาความรู้มาสร้างคุณธรรม

แม้แค่เป็นคุณธรรมของทางโลกีย์ ให้มาทำดีตามสมมุติกันไม่ทำชั่ว ก็ดีแล้ว ในชั้น 1

ยิ่งเป็นชั้นโลกุตระ ดีชั่วก็รู้ด้วย แล้วทำดีอย่างถาวรด้วย สามารถรู้จักจิต เจตสิก รูป นิพพาน แล้วทำให้จิตมีภูมิปัญญา รู้ว่าดีตามสมมติโลกคืออันนี้ แล้วไม่ไปทำตามสมมติโลกที่เขาว่าชั่ว ทำแต่ดีอย่างมีปัญญา มีธัมมวิจยเลือกเฟ้นตัดสินได้ คนในสังคมในกลุ่มไหนว่าสมมุติอย่างนี้ดีก็ทำดีตามสมมุติเขา ไม่ขัดแย้ง หรือเราเห็นว่าเราขัดแย้งอันนั้นที่เขาทำมันเป็นโมหะเกินไป เราไม่ทำกับเขา เราก็กว้างเฉย ถ้าเราจำเป็นจะต้องอยู่กับคนกลุ่มนั้น

ยิ่งเป็นคุณธรรมชั้นโลกุตระยิ่งสุดยอด คุณธรรมโลกุตระนั้น รู้รอบ รู้จบ มีความจบกิจ กตฺ กรณียํ นารํ อิตถตฺตยาติ ปชานาติ

จบกิจ ในรอบของอบายมุข ปัญญามั่นสูงสุดจริงๆ เป็นรสชาติ หรือเป็นวัตถุมสมบัติที่เราไปได้ไปมีไปเป็น วัตถุกี่ตาม ไม่ได้เสพรสชาติกับอบายมุขก็ตาม ปัญญารู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบ จบกิจเลย ไม่มีอบายมุขอีก ชาตินี้คุณก็ไม่มี ชาติหน้าคุณได้แล้วอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว คุณก็ไม่มีวันเวียนกลับ อสังกุปปัง อสังหิรัง อวิปริณามธัมมัง สัสตัง ธฺวัง นิจจัง นี่เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าที่มีปัญญาอย่างวิเศษ ข้ามชาติเลย ไม่ตกต่ำแม้แต่ชาติต่อไปอีก

อย่าว่าแต่ชาติเดียวเลย นี่ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้ายิ่งใหญ่อย่างนี้ ควบคุมได้ถึงการเกิดชาติหน้าชาติโน้น เทวนิยมเขาไม่รู้จักชาติต่อไปหรอก อย่างศาสนาพราหมณ์หรือฮินดูเขารู้จักชาติต่อไป แต่เขาไม่สัมมาทิฐิ มันกลายเป็นความเที่ยง เป็นนิรันดร์ไป เพราะเขารู้ที่จบไม่ได้มันเป็นมิจฉาทิฐิลิเสียแล้ว ศาสนาพราหมณ์ก็ดี ฮินดูก็ดีหรือแม้แต่ศาสนาพุทธก็หลงไปเป็นฮินดู หลงไปเป็นเทวนิยมก็จบจิตไม่ได้ ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน ไม่ได้ เพราะไม่รู้จักจิตเจตสิก ไม่รู้จักนิพพาน

ที่ไม่รู้จักก็เพราะว่ามีฉาทิฐิตั้งแต่ต้นเลย มีฉาทิฐิต้นจริงๆ ก็คือ 1.ไม่รู้จักกาย 2.ไม่รู้ฉาน 3.ไม่รู้บุญ 4.ไม่รู้สมาธิ 5.ไม่รู้วิมุตติ หรือนิโรธนิพพาน เป็น synonyme นิโรธ วิมุตติ นิพพาน เป็นคำใช้แทนกันได้ แต่เขาไม่รู้

ทุกวันนี้ศาสนาพุทธเสื่อมไปจากความรู้ที่ถูกต้อง ศึกษาตำรา. ศึกษาบัญญัติเหมือนกับยุคพระพุทธเจ้าปฏิบัติขึ้นมา ยังมี พราหมณ์ มหาศาล รวยลาภยศสรรเสริญ เป็นเจ้าของพื้นที่ เป็นเจ้าของเวียงวัง

เหมือน อัมพัฏฐมานพเป็นลูกของพราหมณ์ที่ยิ่งใหญ่ เขาถือว่าเป็นผู้สืบสกุลมาจากพราหมณ์ เป็นผู้ดีสูงส่ง มีความรู้ทางสมบัติเต็มที่ เขาก็นึกว่าเขาเหมือนอย่างในยุคนี้ เขานึกว่าเขามีวิชา จรณะสมบัติ อัมพัฏฐะ ไม่ใช่ออกป่าแต่เป็นพวกมีเวียงวัง มีสมบัติ ทรัพย์สินเป็น Land Lord มีความรู้ก็นึกว่าเป็นเจ้าของวิชาจรณะ

มาเจอพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็ชักไขว้ไล่เรียงใน อัมพัฏฐสูตร ไล่จนรู้จักต้นตระกูลเดิมเลยนะ โดยการแบ่งกันว่า เป็นฆราวาส หรือเป็นนักบวช เขาถือว่าเป็นนักบวช แต่เขาถือว่าพระพุทธเจ้าเป็น กษัตริย์ เป็นคฤหัสถ์ เขาก็บ่นว่าเขาเป็นนักบวช โดยบอกว่าฆราวาส สูงขนาดไหนก็ต้องไหว้นักบวช เขาจะให้พระพุทธเจ้าไหว้เขา

พระพุทธเจ้าก็เลยบอกว่า ถ้าไหว้เธอ หัวของเธอจะแตกเป็น 7 เสียง อันนี้เป็น อจินไตย 7 คือ ตัวเลขที่สมบูรณ์แบบครบรอบใน พลังงาน ถ้า 9 ถือว่าเป็นสมดุลงาน พลังงาน cyclic order ถ้า 7 เป็น พลังงานสูงสุด 8 กำลังจะเข้าที่ถึง 9 ก็ลดลง ผู้แรงจะแรงเป็น 7 ผู้ 8 จะลดลง 9 ก็เป็นผู้รักษาสมดุล ประณีประนอม ประองดอง เป็นผู้ ประสานโลก

สัจจะของพระพุทธเจ้าละเอียดลออ แล้วอธิบายไปได้ละเอียด ไปได้เรื่อยๆ อาตมาก็ไม่ได้ไปอ่านจากตำราไหน มันเป็นเรื่องที่มี มาเองเอามาพูด อาตมาเป็นคนอ่านหนังสืออย่างมาก ไม่ได้เป็นนัก อ่านเลย

เล่าเรื่องเรียนตอนเป็นเด็กนักเรียนมัธยม และวิทยาลัย เรียน เพาะช่าง เพื่อนตอนนั้นไม่รู้เหลือก็คน ... อาตมาเป็นรุ่น 2 ของคณะ Fine Art เรียนเพาะช่าง 5 ปี จบเพาะช่างมา ก็ง่ว่าเราไปเรียนเพาะ ช่างทำไม ทุกวันนี้ไม่ได้เขียนภาพสักภาพ

แต่ ศิลปะมีตั้ง 5 แขนง pure art นะ เดี๋ยวนี้อะไรก็เป็นศิลปะ
หมด ชงเหล้าก็เป็นศิลปะ ค้าขายก็เป็นศิลปะ โกงก็เป็นศิลปะ
อาตมาได้ความรู้ศิลปะคือการได้รู้จัก Composition ทุกวันนี้ใช้คอม
โพสทั้งนั้น ทุกอย่างก็เป็นการใช้ Composition ทั้งนั้นแม้แต่
วรรณกรรมก็เป็น Composition

สรุปจบ